

27,000 Kr. og Plus'et eller Tilgangen paa Udgiftssiden, Forøgelser i Bevillinger er 306 Kr. 23 Øre. Forskjellen imellem Fremlæggelsen og 3die Behandling bliver herefter med eet Ord 4,757,000 Kr. Der har jeg imidlertid blot regnet §§ 1—11; hvis man vilde sammenligne de ordinære Indtægter med de ordinære Udgifter, vilde man finde, at Overskudet er større, idet Overskudene stille sig saaledes — jeg nævner blot Overskudene — ved Fremlæggelsen 7,700,000 Kr., ved 2den Behandling 11,500,000 Kr., ved 3die Behandling 11,389,000 Kr. eller omtrent 11,400,000 Kr. Jeg tror ikke, at der i saa Henseende er beredt Medlemmerne nogen Støttelse; jeg har ved 2den Behandling udtrykkelig fremhævet, at de Forhaabninger, man knyttede til enkelte Forslags Udættelse, eller til, at enkelte Negativer ikke betegnede som endelige, vilde fra Mindretallets Side vise sig at være illusoriske, idet der ikke mellem 2den og 3die Behandling vilde ske Forandringer af væsentlig Betydning og inavere Nedgang end Fremgang, og det er ogsaa slet. Ikke desmindre skal jeg ikke negte, at det ikke fra Mjertallets Side har været Meningen at negte Alting, som ikke har været absolut nødvendigt, enten af saalige Grunde eller paa Grund af den hele Situation. Der er imellem de Forslag, vi have vedtaget i disse Dage, en Række af mindre Forslag, som man har bevilget, mindre fordi man ansaa dem for strengt nødvendige end fordi man ikke ønskede at udætte eller hype Strid uden Nødvendighed. Der er ganske vist ogsaa enkelte af de Forslag, som stode saaledes i Forbindelse med Forslag fra vor Side, at det egentlig ikke var Meningen at vedtage dem uden under Forudsætning af tilsvarende Indrømmelser. Disse Indrømmelser have tilbids fundet Sted, men det kan ikke negtes, at deri navnlig fra Kultusministerens Side ikke er vist den Smødefommenhed, som vi havde ventet, og der kunde derfor have været Grund til at opgive, om vi ikke burde have taget enkelte af de Forslag tilbage eller negtet vor Tiltrædelse til nogle af de Bevillinger, som ere stete, væsentlig fordi vi troede, at det ingen Nytte var til at gøre Modstanden stærkere end høist nødvendigt. Ikke desmindre er det ikke slet, og det er for Tiden ikke slet af samme Grund som fra først af, fordi det ikke er vort Ønske at fremkalde nogen Strid, uden at den paatvinges os, det er noget Andet, saa ville vi heller ikke gaa af Veien for den.

Der er den Forsjæl — dertil skal jeg indskrænke de politiske Udtalelser, jeg agter at føie til den finansielle Opgjørelse — mellem denne Finanslov og tidligere, som maatte

kan betragtes som principiel, at medens tidligere Finanslove nærmest have kunnet betegnes som rundelige Finanslove, kan det vistnok ikke gøres med den nuværende Finanslov, den maa nærmest, tror jeg, betegnes som en kun brugelig Finanslov, men en saadan er det ogsaa. Der er ikke negtet Noget, som er absolut nødvendigt til Regeringens Førelse, der er endogaa Bevillinger, som ikke vare absolut nødvendige, som ikke ere negtede nu, men som maatte bør negtes ad Aare. Det er en Finanslov, som er bestemt væsentlig af saalige Hensyn, men det er klart, at det Politiske altid har sin Indflydelse paa det Saalige, og naar man staar lige overfor en Regering, der med Hensyn til Sagerne mere og mere viser sig ude af Stand til at fremme dem, er det ogsaa naturligt, at man ved Behandlingen af de enkelte Sager er nødt til at anvende stærkere Beparelser og strengere Oekonomi, end man vilde være nødt til, naar man havde med en Regering at gøre, hvor man kunde tro, at det Arbejde, man bevilgede Pengene til, vilde være Grundlag for noget virkelig Frugtbringende fremtidig for Landet. Jeg vil nævne Udgifterne til Forvarsvæsenet. Under en Regering, der kunde bringe Ende paa denne Sag, vilde disse Udgifter maatte kunne forhøies noget, men saa længe vi staa i en Tilstand, hvor der slet ikke kan øines nogen Afgjørelse i den ene eller den anden Retning, er det rent kastet bort til Foranstaltninger, som maatte i Løbet af nogen Tid ville vise sig at være et Misgreb eller ikke at stemme mere med Planen. Det er muligt, at man i Løbet af nogle Aar kommer til den Erkjendelse, at Kjøbenhavns Befæstning er en Uting, eller at Forvaret bør bygges paa et andet Grundlag end Fæstninger, at det er en ganske anden Side af vort Forvar, der skal lægges Vægt paa end Fæstninger, saa ville disse Udgifter jo for en stor Del være uden Nytte. Det samme gjælder med Hensyn til mangfoldige andre Ting. En Regering, der ikke vil og ikke kan gennemføre Reformen eller Foranstaltninger, og som heller ikke selv lægger Vægt derpaa, hvem det, som det synes, er temmelig ligegyldigt, om saadanne Foranstaltninger gennemføres eller ikke, opfordrer naturligvis Repræsentationen til at vise en sædse stigende Sparommelighed, og det har været det Bestemmende for iaar. Vi have ikke søgt nogen Strid, søge den heller ikke, men paa den anden Side have vi troet at maatte indskrænke de Bevillinger, som tidligere have været givne, betydeligt, og det er at vente, at det Princip, der hermed er slaaget ind paa, af Rigsdagen vil fortsættes. Hertil